

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ภัยพิบัติจากอุทกภัยเป็นภัยอันตรายร้ายแรงที่เกิดจากน้ำท่วมโดยเป็นเหตุการณ์ที่มีน้ำท่วมพื้นดินสูงกว่าระดับปกติ และหากจำแนกประเภทของภัยพิบัติอุทกภัยดังกล่าวตามสาเหตุของการเกิดอุทกภัยแล้ว อุทกภัยสามารถเกิดขึ้นได้โดยทั้งทางธรรมชาติและเกิดจากการกระทำของมนุษย์ และเมื่ออุทกภัยได้เกิดขึ้นแล้วได้ก่อความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ดังนั้นภัยพิบัติอุทกภัยจึงถือเป็นภัยคุกคามต่อความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงภายในรัฐ

5.1 บทสรุป

ประเทศไทยต้องประสบปัญหาอุทกภัยมาโดยตลอด การเกิดอุทกภัยแต่ละครั้งล้วนแต่สร้างความสูญเสียต่อชีวิตและทรัพย์สินอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่การจัดการภัยพิบัติที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ผ่านมา รวมถึงการพิจารณาความรับผิดชอบของรัฐต่อความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติอุทกภัยตามหลักความรับผิดชอบทางละเมิดและความรับผิดชอบอื่น ยังคงเป็นปัญหาสำคัญดังต่อไปนี้

5.1.1 ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติอุทกภัย

จากการศึกษากฎหมายเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยของประเทศไทยนั้นพบว่าประเทศไทยไม่มีการตรากฎหมายในระดับพระราชบัญญัติขึ้นใช้บังคับสำหรับการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยไว้เป็นการเฉพาะเหมือนดังกรณีของสาธารณรัฐฝรั่งเศสและสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

ปัจจุบันประเทศไทย มีกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำอยู่หลายฉบับซึ่งกระจายอยู่ในหลายหน่วยงาน แต่กฎหมายดังกล่าวก็มิได้มุ่งประสงค์ในการใช้บังคับเฉพาะเรื่องแตกต่างกัน แต่มิใช่มีวัตถุประสงค์หลักสำหรับการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยโดยตรง ผลจากกรณีในประเทศไทยไม่มีกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติเฉพาะในการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยปัจจุบันจึงทำให้การจัดการกับภัยพิบัติอุทกภัยที่เกิดขึ้นไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควรและต้องประสบกับปัญหาต่างๆ เช่นปัญหาหน่วยงานของรัฐไม่มีการบูรณาการ ในการทำงานร่วมกัน ปัญหาการสื่อสารที่สับสนระหว่างหน่วยงานของรัฐด้วยกัน การสื่อสารระหว่างหน่วยงานของรัฐกับประชาชน ปัญหาการพยากรณ์อากาศที่ผิดพลาด ปัญหาในเรื่องของการขาดข้อมูลเกี่ยวกับการ

ไหลของน้ำซึ่งมีผลต่อการคำนวณและทำนายทิศทางการไหลของน้ำ ปัญหาการก่อสร้างอาคารบ้านเรือนที่ไม่เหมาะสมซึ่งมีผลต่อการไหลของทางน้ำ จากนั้นยังรวมถึงปัญหาเกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้ประสบภัยในขณะเกิดภัยพิบัติ และที่ผ่านมาแม้ภาครัฐจะให้ความสำคัญในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยนายกรัฐมนตรีได้อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 ออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีที่สำคัญในการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยได้แก่ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยยุทธศาสตร์เพื่อการฟื้นฟูและสร้างอนาคตประเทศ พ.ศ. 2554 ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการบริหารจัดการน้ำและอุทกภัยแห่งชาติพ.ศ.2555 แต่ระเบียบดังกล่าวถึงแม้จะกำหนดให้มีการจัดทำแผนหรือกำหนดนโยบายในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอุทกภัย และมีการประสานงานกันระหว่างหน่วยงานหรือองค์กรต่างๆที่เกี่ยวข้อง แต่โดยสถานะทางกฎหมายของระเบียบก็เป็นเพียงกฎหมายลำดับรองหรือกฎหมายลูกบทเท่านั้น แต่ไม่ใช่เป็นกฎหมายแม่บทเฉพาะที่เกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติอุทกภัย ดังนั้น จึงอาจทำให้เกิดปัญหาต่อการบังคับใช้ และอนาคตอาจจะมีการยกเลิกได้

5.1.2. ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของรัฐต่อความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติอุทกภัย

1. การนำหลักความรับผิดชอบทางละเมิดมาพิจารณาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของรัฐต่อความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติอุทกภัย

สำหรับปัญหาการนำหลักความรับผิดชอบทางละเมิดในระบบกฎหมายไทย มาพิจารณาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของรัฐต่อความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติอุทกภัยนั้น ในระบบกฎหมายไทย แม้ได้มีการตราพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ขึ้นใช้บังคับก็ตาม แต่หลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่าการกระทำในลักษณะใดเป็นละเมิดหรือไม่นั้น ยังคงเป็นไปตามมาตรา 420 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และเมื่อได้พิจารณาโครงสร้างความรับผิดชอบทางละเมิดแล้ว องค์กรประกอบความรับผิดชอบที่สำคัญที่ศาลปกครองไทย นำมาใช้วินิจฉัยความรับผิดชอบของรัฐกรณีที่มีการฟ้องให้เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐให้ต้องรับผิดชอบทางละเมิดต่อความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติอุทกภัย ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 เช่นดังกรณี คำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ส. 112/2557 และ คดีหมายเลขแดงที่ ส.224/2558 จากกรณีปัจจุบัน ประเทศไทยไม่มีการตรากฎหมายในระดับพระราชบัญญัติเพื่อจัดการภัยพิบัติอุทกภัยเป็นการเฉพาะ เพื่อกำหนดหน้าที่ให้เจ้าหน้าที่เป็นการเฉพาะในการกระทำหรือละเว้นการกระทำเมื่อเกิดภัยพิบัติอุทกภัยขึ้น แต่กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน เช่น พระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ.2550 ถือเป็นเพียง

กฎหมายทั่วไป ที่ใช้บังคับกับการจัดการภัยพิบัติทุกชนิดที่เกิดขึ้นอันเป็นการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะในการรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยภายในรัฐ นอกจากนี้กฎหมายอื่นๆ เช่น พระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช 2485 หรือกฎหมายอื่นๆ ก็เป็นเพียงกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารจัดการน้ำเพียงเพื่อวัตถุประสงค์อื่นเท่านั้น ดังนั้น จึงส่งผลให้การพิจารณาและการวินิจฉัยคดีเกี่ยวกับความรับผิดของรัฐของศาลปกครองไทยไม่มีขอบเขตที่ชัดเจนเกี่ยวกับบุคคลที่รัฐจะต้องรับผิด นอกจากนี้จากกรณีที่ว่า ความรับผิดทางละเมิดในระบบกฎหมายไทยไม่ได้แยกความรับผิดทางละเมิดออกเป็นละเมิดทางแพ่งและละเมิดทางปกครองออกจากกันทำให้การวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่กระทำละเมิดหรือไม่ ยังคงต้องพิจารณาหลักเกณฑ์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่เนื่องจากโครงสร้างความรับผิดดังกล่าวเมื่อเจ้าหน้าที่ได้กระทำผิดหน้าที่หรือละเลยต่อหน้าที่ซึ่งถือว่าการกระทำผิดกฎหมายนั้น การละเมิดต่อหน้าที่ดังกล่าวในระบบกฎหมายไทยไม่มีหลักเกณฑ์และเงื่อนไขความเชื่อมโยงหน้าที่ของเจ้าหน้าที่กับบุคคลที่สามซึ่งเป็นผู้เสียหายซึ่งเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองประโยชน์บุคคลที่สาม ที่จะส่งผลให้บุคคลที่สามหรือผู้ที่ได้รับความเสียหาย มีสิทธิฟ้องให้รัฐรับผิดได้ อย่างเช่น โครงสร้างความรับผิดของทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในระบบกฎหมายสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ซึ่งได้กำหนดว่า การกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ที่จะทำให้รัฐต้องรับผิดนั้น จะต้องเป็นการละเมิดหน้าที่ที่มีขึ้นเพื่อคุ้มครองบุคคลภายนอกหรือปัจเจกบุคคลเท่านั้น จึงจะทำให้บุคคลที่ได้รับความเสียหายเกิดสิทธิที่จะฟ้องให้รัฐต้องรับผิดได้ ดังนั้น หากประเทศไทยมีการตรากฎหมายในระดับพระราชบัญญัติเพื่อจัดการภัยพิบัติทุกภัยเป็นการเฉพาะ และได้กำหนดหน้าที่ให้เจ้าหน้าที่ได้กระทำการหรืองดเว้นกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งไว้เป็นการเฉพาะและมีความชัดเจนสำหรับการจัดการภัยพิบัติทุกภัย อีกทั้งได้นำแนวคิดเกี่ยวกับหน้าที่ที่มุ่งคุ้มครองประโยชน์บุคคลที่สามหรือผู้เสียหายตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในระบบกฎหมายสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี มาบัญญัติไว้ในกฎหมายดังกล่าวด้วย ย่อมทำให้การนำหลักความรับผิดทางละเมิดมาวินิจฉัยเกี่ยวกับความรับผิดของรัฐต่อความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติทุกภัยมีความชัดเจนขึ้นและไม่เป็นการขยายความรับผิดของรัฐมากเกินไป

2. การนำความรับผิดอย่างอื่น มาพิจารณาเกี่ยวกับความรับผิดของรัฐต่อความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติทุกภัย

ประเทศไทยได้มีการบัญญัติกฎหมายเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้รัฐต้องรับผิดตามหลักความรับผิดโดยไม่มีคามผิด ปัจจุบันที่เห็นชัดเจนมีเพียงเฉพาะตามกฎหมายเวนคืน ส่วนตามกฎหมายอื่น ที่ถือว่าศาลได้นำหลักความรับผิดของรัฐโดยไม่มีคามผิดมาใช้ ในการวินิจฉัยเพื่อชดใช้ค่าทดแทนความเสียหาย ปัจจุบันยังไม่ปรากฏคำพิพากษาศาลปกครองที่เผยแพร่แต่อย่างใด

ดังนั้น ปัจจุบันจึงทำให้เกิดปัญหาต่อการพัฒนาหลักความรับผิดชอบโดยไม่มีคามผิด เพื่อให้รัฐต้องรับผิดชอบ และถึงแม้พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) จะบัญญัติให้รัฐต้องรับผิดชอบในความรับผิดชอบอย่างอื่น เป็นคดีที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง จึงเป็นแต่เพียงการเปิดโอกาสให้ศาลปกครองพัฒนาหลักกฎหมายความรับผิดชอบโดยไม่มีคามผิดในระบบกฎหมายไทยต่อไปในอนาคตเท่านั้น

สำหรับปัญหาการนำหลักความรับผิดชอบอย่างอื่น ในระบบกฎหมายไทยมาพิจารณาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของรัฐในความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติอุทกภัยโดยการนำคดีมาฟ้องให้รัฐต้องรับผิดชอบในความรับผิดชอบอย่างอื่น มาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 เนื่องจากประเทศไทยยังไม่มีการบัญญัติกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติสำหรับการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยเป็นการเฉพาะ ดังนั้น ปัจจุบันจึงยังไม่มีการบัญญัติไว้ในกฎหมายเพื่อกำหนดให้รัฐต้องรับผิดชอบตามหลักความรับผิดชอบโดยไม่มีคามผิดไว้อย่างชัดเจนอย่างเช่นกฎหมายว่าด้วยการเวนคืน ซึ่งหากมีการนำคดีไปฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อให้รัฐต้องรับผิดชอบในกรณีดังกล่าว ย่อมทำให้ศาลไม่อาจจะนำหลักนี้มาใช้เพื่อพิจารณาความรับผิดชอบของรัฐเพื่อชดเชยค่าเสียหายแก่บุคคลที่ได้รับความเสียหายได้ อีกทั้งแนวทางการพิจารณาของศาลปกครองปัจจุบัน หากมีการฟ้องให้รัฐต้องรับผิดชอบนั้น ศาลปกครองได้มีการยอมรับเฉพาะหลักความผิดทางละเมิดเท่านั้น ดังนั้น หากประเทศไทยมีการบัญญัติกฎหมายเพื่อจัดการภัยพิบัติอุทกภัยไว้เป็นการเฉพาะ และมีการบัญญัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบของรัฐต่อความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติอุทกภัย เพื่อกำหนดให้รัฐต้องรับผิดชอบตามหลักความรับผิดชอบโดยไม่มีคามผิดไว้อย่างชัดเจนเช่นเดียวกับกฎหมายว่าด้วยการเวนคืน ย่อมทำให้การพิจารณาของศาลปกครองมีความชัดเจนและสร้างความเป็นธรรมต่อผู้ที่ได้รับความเสียหายได้

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ภัยพิบัติอุทกภัย เมื่อเกิดขึ้นแล้วได้สร้างความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินให้แก่คนในรัฐ

ภัยพิบัติอุทกภัยจึงเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงและเป็นภัยต่อความสงบเรียบร้อยของรัฐ และเพื่อให้รัฐมีความมั่นคงและประชาชนมีความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน ด้วยการกิจพื้นฐานของรัฐ รัฐจึงมีหน้าที่เข้ามาจัดการภัยพิบัติโดยอาศัยมาตรการทางกฎหมายที่ให้อำนาจเจ้าหน้าที่เพื่อดำเนินการจัดการ และจากกรณีในประเทศไทยไม่มีกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติสำหรับการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยเป็นกรณีเฉพาะ จึงทำให้เกิดปัญหาดังที่ได้กล่าว

มา ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาลึกเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยของไทย และปัญหาเกี่ยวกับการพิจารณาความรับผิดชอบของรัฐต่อความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติอุทกภัย จึงเห็นว่าประเทศไทยควรมีการตรากฎหมายในระดับพระราชบัญญัติเพื่อใช้บังคับสำหรับการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยเป็นการเฉพาะเพราะหากมีกฎหมายเฉพาะสำหรับการจัดการภัยพิบัติแล้วย่อมทำให้การจัดการภัยพิบัติอุทกภัยเป็นไปอย่างมีระบบ มีเอกภาพ และเกิดประสิทธิภาพนอกจากนี้หากมีการตรากฎหมายสำหรับการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยเป็นการเฉพาะแล้วยังมีผลต่อการพิจารณาความรับผิดชอบของรัฐที่สามารถพิจารณาความรับผิดชอบของรัฐได้ง่ายและมีขอบเขตที่ชัดเจน โดยอาจกำหนดหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการจัดการภัยพิบัติไว้อย่างชัดเจน ซึ่งทำให้เจ้าหน้าที่ได้ทราบว่าตนเองมีหน้าที่ต้องกระทำการใดหรือควรงดเว้นกระทำการใด และหากเจ้าหน้าที่ได้กระทำการ อันเป็นการกระทำผิดหน้าที่หรือละเลยการปฏิบัติหน้าที่ย่อมต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยตามหลักความรับผิดชอบตามละเมิดได้ หรือกรณีเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหาย แม้การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ในการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยเจ้าหน้าที่ได้กระทำไปโดยชอบด้วยกฎหมาย แต่หากการกระทำนั้นเกิดความเสียหายแก่บุคคลใด หรือมีบุคคลใดที่จะต้องรับภาระสาธารณะของพลเมืองเกินสมควร ก็อาจมีการกำหนดไว้ในกฎหมายให้มีความชัดเจนเพื่อให้รัฐต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่บุคคลดังกล่าวเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมตามหลักความรับผิดชอบโดยไม่มีข้อสงสัย

5.2.2 สำหรับแนวทางการตรากฎหมายในระดับพระราชบัญญัติเพื่อใช้บังคับสำหรับการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยเป็นการเฉพาะของไทยนั้น ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

5.2.2.1 การกำหนดมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยควรนำแนวคิดและมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยของสาธารณรัฐฝรั่งเศสและสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีมาเป็นแนวทางในการตรากฎหมาย โดยมาตรการทางกฎหมายที่ตราขึ้นควรที่จะประกอบไปด้วยสาระสำคัญ เช่น

1. การกำหนดมาตรการทางกฎหมายในการจัดทำแผนป้องกันและแก้ไขภาวะอุทกภัยล่วงหน้า โดยควรจัดทำทั้งแผนปกติและแผนกรณีฉุกเฉินเพื่อประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาน้ำท่วมที่เป็นระบบ แต่อย่างไรก็ดี การจัดทำแผนดังกล่าวควรคำนึงถึงสภาพแวดล้อม ระบบนิเวศน์และความหลากหลายทางชีวภาพของพื้นที่นั้นประกอบด้วย เพราะการเตรียมการรับมือกับน้ำท่วม หรือการระบายน้ำท่วมอาจต้องมีการใช้พื้นที่บางแห่งเป็นทางผ่านของน้ำหรือเก็บกักน้ำที่ท่วม เพราะหากไม่พิจารณาถึงสภาพแวดล้อม ระบบนิเวศน์ และความหลากหลายทางชีวภาพของพื้นที่ดังกล่าวแล้วการระบายน้ำหรือการเก็บกักน้ำท่วมอาจเป็นการทำลายสิ่งแวดล้อมส่วนอื่นๆ และทำให้เกิดผลกระทบที่ไม่อาจคาดหมายได้

2. การกำหนดมาตรการเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยง และการเตรียมการต่างๆ เช่นการมีระบบเตือนภัยเพื่อให้ประชาชนในพื้นที่ที่จะเตรียมตัวรับสถานการณ์น้ำท่วม มีการเผยแพร่ข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ให้ประชาชนทราบ วิธีการระบายน้ำที่รวดเร็วและถูกต้องตามหลักวิชาการให้น้ำระบายไปตามแนวทางที่กำหนด วิธีการกักเก็บน้ำเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป การประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการช่วยเหลือประชาชนที่อาจได้รับภัยพิบัติจากน้ำท่วม

5.2.2.2 การกำหนดมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดความรับผิดชอบของรัฐต่อความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติอุทกภัย ในการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยต้องอาศัยพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการ ดังนั้น ควรมีการกำหนดบทบาทและอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานให้มีความชัดเจนว่า เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานมีหน้าที่ดำเนินการในเรื่องใดเป็นการเฉพาะ และหากมีการปฏิบัติผิดหน้าที่หรือละเลยต่อการปฏิบัติหน้าที่ และเกิดความเสียหายต่อประชาชนหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ย่อมจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้น รวมถึงกรณีที่แม้การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่จะกระทำไปโดยชอบด้วยกฎหมาย แต่หากประชาชนคนใดหรือกลุ่มใดได้รับความเสียหายอันเนื่องจากการป้องกันหรือแก้ไขการเกิดภัยพิบัติอุทกภัย เพื่อความเป็นธรรมหน่วยงานของรัฐย่อมต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่บุคคลดังกล่าว เช่น กรณีการบรรเทาภาวะน้ำท่วมที่เกิดขึ้นในพื้นที่ อาจมีความจำเป็นที่จะต้องนำน้ำจากพื้นที่หนึ่งไปยังพื้นที่อื่น เพื่อลดปริมาณน้ำท่วมและทำให้เจ้าของที่ดินหรือทรัพย์สินต้องได้รับความเสียหาย เป็นต้น

จากข้อเสนอแนะดังกล่าวข้างต้น หากมีการตรากฎหมายการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยขึ้น จะทำให้ระบบการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยในประเทศไทยมีความชัดเจน เป็นระบบ มีเอกภาพ หน่วยงานตลอดจนเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรู้อำนาจหน้าที่ของตน ทำให้การทำงานเป็นระบบไม่ซ้ำซ้อนกัน เจ้าหน้าที่รู้อำนาจหน้าที่ของตน เป็นประโยชน์ต่อการจัดการภัยพิบัติอุทกภัยในประเทศไทย